

Dokument z posiedzenia

B9-0038/2020

9.1.2020

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczeń Rady i Komisji

zgodnie z art. 132 ust. 2 Regulaminu

w sprawie konferencji w sprawie przyszłości Europy
(2019/2990(RSP))

Zdzisław Krasnodębski
w imieniu grupy ECR

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie konferencji w sprawie przyszłości Europy
(2019/2990(RSP))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję przedstawioną przez przewodniczącą Komisji w wytycznych politycznych dla nowej Komisji i dotyczącą zorganizowania konferencji w sprawie przyszłości Europy,
 - uwzględniając art. 48 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że instytucje Unii Europejskiej muszą ponownie nawiązać kontakt z obywatelami państw członkowskich i odpowiedzieć na ich obawy co do kierunku i działań UE;
- B. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba dogłębnej ponownej oceny działań UE i przeprowadzenia istotnych reform, aby mogła ona lepiej przyczynić się do:
- ochrony obywateli i granic;
 - poszanowania praw i suwerenności jej państw członkowskich, a w szczególności ich prawa do ochrony tradycji narodowych, kultury i wspólnego dziedzictwa chrześcijańskiego;
 - tworzenia miejsc pracy i dobrobytu;
 - rozwoju realistycznej, zrównoważonej gospodarki;
 - poprawy jej wydajności i skuteczności;
 - współpracy z partnerami światowymi;
1. uważa, że prawdziwie otwarty proces leżący u podstaw konferencji mógłby być przydatny w ułatwieniu debaty na temat przyszłości Europy, ponieważ UE najwyraźniej bardzo oddaliła się od obywateli swoich państw członkowskich; podkreśla jednak, że inicjatywa konferencji spełni te nadzieje tylko wówczas, gdy spełnione zostaną pewne warunki i ustanowione zostaną kluczowe zasady regulujące jej funkcjonowanie;
 2. podkreśla, że konferencja, którą należy nazwać „Konferencją w sprawie przyszłości Unii Europejskiej”, musi unikać podejścia, które zakłada, że jej celem jest po prostu omówienie różnych opcji dalszej integracji europejskiej przy jednoczesnym uznaniu obecnego wspólnotowego dorobku prawnego za rzecz oczywistą;
 3. wzywa do przeprowadzenia przed konferencją niezależnego przeglądu wspólnotowego dorobku prawnego, obejmującego dokładną kontrolę ESDZ oraz analizę kosztów i korzyści programów i agencji UE;
 4. jest głęboko zaniepokojony faktem, że członkowie frakcji federalistycznej, dobrze reprezentowanej w Brukseli i w instytucjach UE, będą starali się zdominować

konferencję, przejmując kontrolę nad jej porządkiem obrad i działaniami w celu zmanipulowania konferencji do wspierania własnych celów;

5. w związku z tym podkreśla, że aby proces leżący u podstaw konferencji zakończył się sukcesem, musi on opierać się na trzech kluczowych zasadach:
 - pluralizmu i różnorodności;
 - uznania demokratycznej legitymacji instytucji krajowych;
 - poszanowania demokracji konstytucyjnej;

Pluralizm i różnorodność

6. podkreśla, że w ramach swojego zaangażowania na rzecz pluralizmu konferencja nie może być wykorzystana wyłącznie do promowania ortodoksji integracyjnej UE, lecz powinna także stanowić okazję do omówienia na równych prawach różnych i rozbieżnych propozycji;
7. zauważa, że istnieją inne, równie zasadne alternatywy dla tradycyjnej ortodoksji federalistycznej, takie jak propozycje przywrócenia Unii do europejskiej wspólnoty suwerennych narodów opartej na eurorealistycznej koncepcji konfederacyjnej Europy, która szanuje prawa i demokratyczną legitymację państw członkowskich; wzywa do równego i uczciwego omówienia tych i wielu innych opcji podczas konferencji i na związanych z nią publicznych posiedzeniach;
8. nalega w związku z tym, aby uczestnicy konferencji i związanych z nią posiedzeń mieli równe szanse omówienia następujących kwestii:
 - czy integracja europejska posunęła się za daleko i w jakich obszarach;
 - czy niektóre kompetencje powinny zostać zwrócone państwom członkowskim;
 - czy głosowanie większością głosów nie powinno przestać być standardową procedurą w niektórych obszarach;
 - czy istniejące krajowe prawa weta mogłyby zostać rozszerzone poprzez sformalizowanie kompromisu luksemburskiego, tak aby można było ponownie powoływać się na weto krajowe w celu obrony „bardzo ważnych interesów krajowych”;
 - czy należy zmienić metodę głosowania w Radzie (zwłaszcza po brexicie);
 - czy parlamenty krajowe powinny mieć możliwość powoływania się na zasadę pomocniczości w celu zablokowania konkretnych wniosków ustawodawczych za pomocą skutecznej procedury „czerwonej kartki”;
 - czy należy ponownie rozważyć pierwszeństwo prawa UE przed krajowym prawem konstytucyjnym;
 - czy prawo inicjatywy ustawodawczej powinno zostać rozszerzone na parlamenty krajowe;
 - czy odpowiednie role i obowiązki współprawodawców wymagają doprecyzowania;

Demokratyczna legitymacja instytucji krajowych

9. przypomina, że instytucje o największej legitymacji demokratycznej w UE to instytucje

państw członkowskich; podkreśla, że Parlament nie ma wyjątkowej ani szczególnej legitymacji w odniesieniu do kwestii europejskich, która uzasadniałaby przejęcie przez niego kontroli nad konferencją, oraz że należy zawsze pamiętać, iż wybory europejskie są połączeniem odrębnych wyborów krajowych, które dotyczą głównie kwestii krajowych, a nie są pojedynczymi wyborami w sprawie przyszłości Europy; nalega ponadto, by w ramach konferencji unikać podejścia korporacyjnego oraz zapewnić demokratycznie wybranym instytucjom państw członkowskich odgrywanie kluczowej roli w tym procesie;

10. przypomina, że uprawnienia Unii Europejskiej nie są jej nieodłączną cechą, podobnie jak uprawnienia państwa, ale muszą być przyznane na mocy traktatów; podkreśla, że zasady pomocniczości i proporcjonalności regulują wykonywanie kompetencji UE w celu zapewnienia realizacji uprawnień jak najbliżej obywateli, zgodnie z zasadą bliskości, o której mowa w art. 10 ust. 3 TUE; uważa, że Unia musi skupić się na podejmowaniu ważnych wyzwań tam, gdzie może wnieść wartość dodaną; podkreśla, że zasoby są ograniczone i że istnieje wyraźna potrzeba zastanowienia się nad tym, w jaki sposób uszeregować działania pod względem priorytetów i skuteczniej wykorzystywać dostępne zasoby;

Demokracja konstytucyjna

11. nalega, aby od samego początku wszystkie zainteresowane strony uznały, że konsultacje publiczne, takie jak omawiana inicjatywa konferencji, niezależnie od ich struktury i organizacji, nie mogą zastępować – a tym samym kwestionować – demokratycznej legitymacji konstytucyjnie ustanowionych instytucji parlamentarnych; podkreśla zatem, że nie może być żadnych demokratycznych argumentów przemawiających za automatycznym wdrożeniem któregokolwiek z wniosków konferencji; zamiast tego proponuje, aby jej wnioski zostały formalnie przedłożone Radzie Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu i Komisji, aby umożliwić każdej z tych instytucji przygotowanie formalnej odpowiedzi i działań następczych, jakie uznają za stosowne, w celu przyspieszenia debaty;
12. podkreśla, że jedyną konferencją, która może formalnie zaproponować zmiany do traktatów, jest „konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich”, zgodnie z art. 48 ust. 4 TUE, oraz że zgodnie z tym artykułem takie zmiany mogą wejść w życie jedynie „po ich ratyfikowaniu przez wszystkie państwa członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi”;

Sprawy organizacyjne

13. proponuje, aby w sesji plenarnej konferencji wzięło udział ok. 200 pełnoprawnych uczestników posiadających następujący mandat demokratyczny:
 - po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego;
 - 120 parlamentarzystów nominowanych przez państwa członkowskie (przy czym delegacje krajowe winny liczyć od dwóch do piętnastu członków);
 - 60 posłów do Parlamentu Europejskiego;oraz 50 obserwatorów z pełnym prawem do zabierania głosu, ale bez prawa głosowania:

- 27 członków Komisji Europejskiej;
 - przewodniczący Rady Europejskiej;
 - 11 uczestników nominowanych przez Komitet Regionów;
 - 11 uczestników nominowanych przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny;
14. proponuje, by do udziału w poszczególnych sesjach plenarnych, w zależności od potrzeb, mogły być zapraszane w charakterze ekspertów inne osoby niebędące uczestnikami ani obserwatorami konferencji;
15. sugeruje, że w ramach przygotowań do konferencji wczesne spotkanie przewodniczących parlamentów krajowych mogłoby stanowić użyteczną okazję do wymiany poglądów na temat tego, w jaki sposób można osiągnąć największe zaangażowanie parlamentarzystów krajowych; podkreśla w związku z tym, że to do państw członkowskich należy decyzja, zgodnie z ich prawem konstytucyjnym, kto będzie reprezentował ich parlamenty krajowe; zauważa w szczególności, że jak zapisano w Deklaracji nr 51 dołączonej do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgromadzenia parlamentarne wspólnot oraz regionów mogą działać jako części składowe krajowego systemu parlamentarnego lub jako izby parlamentu narodowego; proponuje, aby w przygotowanie tej konferencji w pełni zaangażować również członków Konferencji Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC);
16. proponuje powołanie jednego organu kierującego procesem leżącym u podstaw konferencji, ustanowionego z wyprzedzeniem, ale wybieranego spośród członków pełnoprawnych i obserwatorów, zwanego „komitetem sterującym”; nalega, by skład komitetu sterującego był pluralistyczny i obejmował parlamentarzystów z instytucji państw członkowskich oraz instytucji UE; zaleca, by w skład komitetu sterującego wchodziło ok. 40 członków, w tym:
- trzech członków Rady, którzy będą reprezentować trzy prezydencje;
 - trzech komisarzy;
 - czternastu posłów do Parlamentu Europejskiego (po dwóch z każdej grupy politycznej);
 - po jednym pośle z każdego z 27 parlamentów krajowych;
 - współprzewodniczących konferencji;
17. proponuje, by komitet sterujący był w pełni odpowiedzialny za podejmowanie decyzji politycznych dotyczących prac konferencji, w tym za:
- organizowanie forów obywatelskich we współpracy z parlamentami narodowymi;
 - wybór zagadnień, tematów, programów, prelegentów i paneli;
 - dokumentację, która ma być rozprawiana;
 - zlecenie badań opinii publicznej;
18. podkreśla, że choć komitet sterujący może tworzyć grupy robocze, które skupią się na konkretnych kwestiach organizacyjnych, takie grupy nie powinny mieć niezależnych uprawnień decyzyjnych, a jedynie obowiązki przekazane im przez komitet sterujący;

19. proponuje wyznaczenie trzech współprzewodniczących konferencji: dwóch parlamentarzystów krajowych nominowanych przez Radę Europejską i jednego posła do PE nominowanego przez Parlament Europejski; nalega, aby nominowane osoby odzwierciedlały równowagę polityczną i geograficzną; proponuje, aby trzech współprzewodniczących było członkami komitetu sterującego;
20. podkreśla, że ważne jest, aby Konferencja zapewniła solidarność międzypokoleniową, i przypomina, że społeczeństwo stanowi partnerstwo wszystkich jego członków – przeszłych, obecnych i przyszłych; podkreśla, że ważne jest, aby fora obywatelskie związane z konferencją były zrównoważone i reprezentatywne pod względem wieku, różnorodności, geografii oraz sytuacji społecznej i gospodarczej; zauważa, że w razie potrzeby można by zorganizować specjalne spotkania obywateli dotyczące pewnych kwestii, które mogą odbiegać od tej zasady, np. spotkania młodzieży lub spotkania poświęcone konkretnym zagadnieniom (np. problemom, z którymi zmagają się społeczności miejskie lub wiejskie);
21. nalega, aby fora obywatelskie były organizowane przede wszystkim na szczeblu krajowym oraz aby tematyczne ponadnarodowe konferencje obywatelskie podsumowywały debaty prowadzone na szczeblu krajowym; podkreśla, że wybór uczestników wszystkich takich spotkań musi być dokonywany całkowicie niezależnie i bez żadnej ingerencji politycznej; wzywa do wyboru uczestników przez uznane i szanowane organizacje zajmujące się przeprowadzaniem sondaży, posiadające odpowiednią wiedzę fachową;
22. nalega, aby we wszystkich konsultacjach publicznych związanych z procesem leżącym u podstaw konferencji – niezależnie od tego, czy są to rzeczywiste spotkania, czy inne formy konsultacji, jak badania opinii publicznej lub inicjatywy angażujące media społecznościowe – zapewnić pluralizm; podkreśla, że oznacza to, iż wszystkie programy, listy prelegentów, panele, literatura, dokumentacja itp. muszą być wyważone i zapewniać prezentowanie bardzo różnych punktów widzenia, odzwierciedlając różnorodność opinii w Europie, aby pobudzić głęboką debatę;
23. proponuje, by uczestnicy sesji plenarnej konferencji dysponowali takimi samymi możliwościami i wsparciem w zakresie publikowania sprawozdań mniejszości, jak w przypadku sprawozdań większościowych;

o

o o
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.